

жени пріятни и по тѣлото и по духа, които да могатъ да обичатъ.

Но когато измисляхъ способы за да опазятъ юношество чисто, невинно, трудолюбиво, смиренно и склонно къмъ славата, Филоклъ, който обичаше войната, думаше на Ментора: „Напраздно ще занимавате младытъ съ сичкытъ тѣзи упражненія, ако ги оставите да крѣятъ въ единъ постояненъ миръ, презъ който тѣ никога нема да добыятъ никой опытъ въ войната и не ще взиматъ никака нужда да покажатъ мъжеството си. Съ туй вый ще ослабите малко по малко народа; доблеститѣ отпадатъ; наслажденіята ще развалятъ нравытъ: и други воинственны народы не ще ерѣшнатъ много затрудненія да ги побѣдятъ; и за да избѣгнатъ злинытъ които войната влече слѣдъ себе си тѣ ще паднатъ въ едно ужасно робство.“

Менторъ му отговори: „Злинытъ на войната сж еше поужасны отъ колкото мыслите. Войната исчерпва държавата, и я докарва до устата на пропастьта, доро и тогасъ когато тя добыва и найголѣмы побѣды. Съ каквыто преимущества и да са тя наченва, никога не е вѣрно че ще са свърши безъ опасность отъ найтрагически превраты на щастіето. Съ каквыто погорни силы и да стѣши нѣкой въ сраженіе наймалката погрѣшка, единъ панический страхъ, една никаква причина може да грабне побѣдата отъ рѣцятъ му и да я даде на непріятели. Еше и когато даже быхте държали побѣдата като свързана въ стана си, съ сокрушаваньето на непріятели си съкрушавате и себе си; испразняте мѣстото си отъ чловѣцы; оставяте земята си необработена; разваляте търговіята; но, което е най-лоше, ослабятъ най-добрытъ законы и развратяватъ нравытъ; юношество неприлѣжава на ученіето; неизбѣжната нужда прави да са търпи найгибелната невздрѣжностъ въ войскытъ; правосдїето, общественната безопасность сичко страдае отъ туй безчиніе. Единъ царъ който пролива кръвьтъ на толкози чловѣцы, и който причинява толкози бѣдствія за да спечели една малка славица или да разширочи предѣлытъ на царството си, е недостойнъ за славата която търси, и заслужва да изгуби сичко което притѣжава, защо иска да освои туй което не му принадлежи.